

Vid Sagadin

Pesmi

v senci dreves feder
 in sokrat preišljujeta o duši
 kako brezkrilna da je
 in kako sama na tem svetu
 lažnih podob
 sokrat in feder ležita
 pod drevesom v senci in se
 zaljubljeno gledata
 govorita o ljubezni
 kako trpi duša ko vidi
 božanskost v drugem in kako
 vseeno ne more vzleteti
 tako tuhtata feder
 in poleg njega božanski sokrat
 sklonjena drug k drugemu
 in se smejita vsemu svetu
 vsej zgodovini besed
 o idealni ljubezni duš
 ki da se poti in kako
 da ne more vzleteti
 hrepeneč po božanskem
 feder in sokrat človeka
 brez boga objeta
 v strastnem poljubu
 ne vesta več kot
 dve drsteči se ribi
 dve bedasti ovci ali
 sinici ki ju zalotijo

zmedeni v tujem gnezdu
 feder in sokrat se ljubita
 in knjiga tega ne ve
 bedasta knjiga
 kar se ne sme govorita
 nemo slastno in poželjivo
 kakor vsaka ljubezen
 zakaj načela spijo
 s tistimi ki jih spočnejo
 in pustijo posteljo knjige
 prazno prazno postelj
 veliko prevaro besed
 samo tisti ki molčijo
 ne slišijo le samih sebe in vejo
 kako se feder in premodri sokrat
 božansko norčujeta iz nas

Šum

Kako tih je ta svet s svojim breznom
 ki vanj drviš brez prestanka Ta šum
 ki kot večna uganka tišino za sabo pusti
 Ti ki greš z mano do konca ki transformiraš
 me v večnost ki z mano ne čutiš trenutka
 ki zadaj za begom stoji Brez konca je smer
 valovanja pred svetom mi ni žalovanja
 saj šum se v šum spremeni Obdaj me
 z zvenečo uganko kot ciklično stanje stvari
 Ujemi me v večnostno zanko spremeni
 konstanto v neznanko prevaraj me s šumom
 da si Saj ko se ustavi šumenje ko
 nepreklicno te ni kdo bo odpravil življenje
 kdo mi bo zatisnil oči? Glej šum v tvoj
 spomin odtiskujem z vodo zakrite sledi
 in vem svet je v skritosti nujen in zvok
 se iz zvoka rodi Ne daj da se treščim
 v tišino da padem v brezkončno praznino
 ki v njej za nikoli ne umrem da nič me
 na znotraj razžira da upanje utihne kot
 vera da zvem kako sam sem ko sem!

* * *

Hughes je
 pisal o vranah
 O angelih Blake
 Trakl o sestrah
 in gromu
 Mallarmé o zrcalu
 Rimbaud o čolnu
 In mnogi kako
 nas pekel
 približuje nebu
 O ljubezni smrti
 nedolžnosti resnici
 ki jim nikoli
 ne bomo kos
 Vsi so govorili
 celo o sebi
 Nihče pa še ni
 poskusil zapisati
 Nič
 Vsi so
 v zaščiti simbola
 prejekali večnost
 sodniškega zbora
 Nihče si še ni
 sodil sam
 Sodbo in
 nedorečenost
 prepuščamo drugim
 Zase pa hranimo
 slavo in videz
 naših krhkih besed
 Kdo je bolj pesnik
 kot bralec
 Ko z upanjem sanja
 brezup naših tint
 Ki vlečejo križ
 čez vse
 kar jim sproti
 po lažnem navdihu
 nastaja

* * *

Kamorkoli grem
 se zdi da čakam
 žensko
 Na vogalu vseh
 ulic koder grem
 mimo
 Lepo kot boginjo
 Da se pojavi
 in me pozdravi
 Z nasmehom ki ga
 nikoli ne pozabim
 Vedno sem ji
 na sledi
 Moje življenje
 je pričakovanje
 Da se prikaže
 in me odreši
 Tega iskanja
 ki postaja podobno
 tavanju brez cilja
 Ki že zaseda
 vse misli in
 dejanja
 In sanje ki se
 v njih naseljuje
 nenavaden red
 zdaj vem da je
 nikoli ne bom našel
 Čeprav je že
 prepozno
 Vzela me je
 v svoje sanje
 Njena temna lepota
 me preplavlja
 Zdaj sem že
 čisto miren
 Ne iščem več
 Njena duša
 je prišla pome
 Moje sanje
 je ne sanjajo več.